

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 525/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., M., zastúpeného advokátom JUDr. O. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. 13 S 18/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. novembra 2010 doručená sťažnosť M. M., M. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom

Krajským súdom v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 13 S 18/2010. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 10. novembra 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením krajského súdu č. k. 13 S 18/2010-20 z 25. augusta 2010 bol zamietnutý návrh sťažovateľa, ktorým sa domáhal svojho práva podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku, t. j. aby súd uložil riaditeľovi C. ú. T. (ďalej len „c. ú.“) konať vo veci podania sťažovateľa zaevidovaného na c. ú. pod sp. zn. 19698/2009-6631. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ sa svojím podaním v podstate domáhal zmeny právoplatného a vykonateľného rozhodnutia c. ú. vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru. Krajský súd poukázal na podanie sťažovateľa, ktorým sa domáhal, aby nadriadený rozhodol o tom, že rozhodnutie o prepustení je neplatným právnym úkonom, a preto služobný pomer trvá a nikdy neskončil. Keďže riaditeľ c. ú. v súlade s podaním vec postúpil generálnemu riaditeľovi C. r. (ďalej len „c. r.“)–ktorý ju vybavil listami z 29. októbra 2009 a 24. novembra 2009, vybavenie veci listom je v danom prípade primerané a zodpovedá zákonným požiadavkám.

Podľa názoru sťažovateľa závery krajského súdu nemajú oporu v žiadnom právnom predpise a právny názor krajského súdu nie je možné preskúmať, pretože tento nepoukázal na žiadny právny predpis odôvodňujúci jeho závery.

Sťažovateľ sa nikdy nedomáhal zmeny rozhodnutia, ale toho, aby rozhodnutie o jeho prepustení zo služobného pomeru bolo vyhlásené za absolútne neplatný právny úkon, keďže od počiatku neexistovali dôvody na jeho prepustenie zo služobného pomeru. Rozhodnutie riaditeľa c. ú. z 8. marca 2004 je založené výlučne na dôvodoch vyplývajúcich z uznesenia o vznesení obvinenia bez vykonania akéhokoľvek dokazovania. Porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru vidí sťažovateľ v tom, že príslušný nadriadený o jeho podaní zo 7. júna 2009 doručenom riaditeľovi c. ú. 12. júna 2009 do podania sťažnosti nerozhodol a podanie vybavil tak, že ho postúpil vyššiemu nadriadenému, ktorý ho vybavil listom. Uznesenie krajského súdu nie je preskúmateľné, ale ani presvedčivé. Nie je zrejmé, na základe akého právneho predpisu a na základe akého ustanovenia dospel k záveru, že vybavenie veci listom je v danom prípade primerané a zodpovedá zákonným požiadavkám.

Nebolo úlohou krajského súdu skúmať dôvody, pre ktoré považuje sťažovateľ rozhodnutie o prepustení za neplatné, ale to, či sú splnené procesné podmienky na to, aby o podaní sťažovateľa bolo rozhodnuté. Krajský súd sa mal zaoberať otázkou, či konanie začalo, a ak začalo, či sa v ňom pokračovalo spôsobom ustanoveným zákonom.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 13 S 18/2010 s tým, aby bolo uznesenie z 25. augusta 2010 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 303,68 €.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 13 S 18/2010-20 z 25. augusta 2010 vyplýva, že ním bol zamietnutý návrh sťažovateľa proti c. ú. na začatie konania o nečinnosti orgánu verejnej správy. Podľa názoru krajského súdu z pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že o skončení služobného pomeru sťažovateľa prepustením rozhodol c. ú. 8. marca 2004 v spojení s rozhodnutím c. r. z 29. apríla 2004. Rozsudkom krajského súdu z 21. septembra 2004 bola žaloba sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia c. r. zamietnutá. Rozsudok sa stal právoplatným 29. novembra 2004. Uznesením príslušného orgánu prokuratúry zo 4. novembra 2008 bolo trestné stíhanie vedené proti sťažovateľovi zastavené. Sťažovateľ tvrdil, že rozhodnutie c. ú. o jeho prepustení zo služobného pomeru je absolútne neplatným právnym úkonom z dôvodu, že trestné stíhanie bolo proti nemu zastavené. Svojím podaním zo 7. júna 2009 sa v podstate domáhal zmeny rozhodnutia c. ú. vo veci prepustenia zo služobného pomeru, avšak toto rozhodnutie je právoplatné a vykonateľné. Podľa obsahu podania sťažovateľ požadoval, aby „*nadriadený rozhodol o tom, že rozhodnutie o prepustení je v zmysle § 238 ods. 1 písm. a) neplatným právnym úkonom, a preto služobný pomer trvá a nikdy neskončil*“. C. ú. v súlade s týmto podaním a so zákonom vec postúpil c. r., ktoré vec vybavilo listom č. 2683/2009-1409 z 29. októbra 2009, ako aj listom č. 39322/2009-1409 z 24. novembra 2009. Vybavenie veci listom je v danom prípade primerané a zodpovedá zákonným požiadavkám. Vzhľadom na to, že o skončení služobného pomeru sťažovateľa prepustením bolo právoplatne rozhodnuté, nie sú splnené zákonné predpoklady, aby c. ú. o tejto veci opakovane rozhodol, a to ani vzhľadom na zastavenie trestného stíhania sťažovateľa. C. ú. nebol v konaní nečinný, a teda

nie sú splnené zákonné predpoklady na uloženie povinnosti rozhodnúť o písomnom podaní sťažovateľa.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto

možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Argumentáciu krajského súdu považuje ústavný súd za výstižnú a vyčerpávajúcu. V žiadnom prípade ju nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Preto ani niet príčiny na to, aby ústavný súd do nej zasiahol.

Na zdôraznenie správnosti prijatých záverov krajského súdu možno dodať, že podanie sťažovateľa adresované c. ú. vzhľadom na jeho obsah nemohlo mať za následok začatie správneho konania, a preto ani neprichádzalo do úvahy vydať rozhodnutie, ktorým by sa konanie ukončilo. Právoplatné rozhodnutie orgánu verejnej správy nie je možné považovať za právny úkon, teda za prejav vôle smerujúci k vzniku, zmene alebo zániku právneho vzťahu. Ide totiž o individuálny akt aplikácie práva ako výsledok rozhodovacej činnosti orgánu verejnej správy. Takéto rozhodnutie nemožno hodnotiť z hľadiska jeho platnosti či neplatnosti, teda v zmysle § 238 ods. 1 písm. a) zákona č. 200/1998 Z. z.

o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2010